

Jak jsme hledali obrazy

Vymotala jsem se z Havlíčkova Brodu na silnici E15, která mě měla zavést až do Prahy. Slabé dvě hodiny cesty. Měla bych tu znát už pomalu každý kámen, ale vždycky znovu si čtu v téhle známé krajině jako v obrázkové knížce, kterou prohlížím často a ráda a kterou přesto nikdy nepoznám tak důvěrně, abych mohla zavřít oči a vykládat z paměti, co mě čeká, až obrátím list a vyjedu na kopec a pak zas z něho sjedu do údolí. Ale jak míjím všechna ta místa, každou zatačku, obecní zvoničku, aleje javorů a jeřabin, je mi v říjnovém poledním slunci dobře z toho, že je zase vidím, patří sem, jedu správnou cestou. Jen ty cedule, že volíme mír, hlásaly poslední asi něco jiného a pak ta šestsettrojka tak násilně zaparkovaná v protisměru jako by tu rušila. Skutečně, tak podivně tam stojí! Nemám čas o tom přemýšlet, už mne staví hlídka Veřejné bezpečnosti – dva muži v uniformě a jeden světle oblečený civil v pomerančové košili – a já si zajišťuji shovívavost skromnou otázkou: Snad jsem něco provedla?

– Silniční kontrola, vaše doklady... občanská legitimace, řidičský průkaz, technické osvědčení.

Pečlivě obracejí moji občanku a čtou z ní někomu něco do vysílačky. Resumé: prohlídka vozidla. Poslouchám pokyny, otvírám kapotu i kufr. Zdá se, že je víc zajímavá líska s padanými jablky, pár brambor, bednička červené řepy než moje lékárnička a rezervní žárovky. A je tu vysvětlení:

– Ztratily se obrazy, ano, obrazy, vysoké umělecké hodnoty, hledáme pachatele. Jste v podezření, že s tím máte něco společného.

Divím se.

– Na místě činu byl viděn trabant světlé barvy, pražské poznávací značky. Provedeme prohlídku všech zavazadel, oznamují. Nebudete-li souhlasit dobrovolně, obstaráme si souhlas prokurátora. Dál vás rozhodně nepustíme.

Je to jasné. Mají všechny mé doklady. Jsem na holé silnici a nemohu odtud ani pěšky. Propána, a já mám být v půl třetí v Praze! Na požádání předvádím tedy tašky, košík hrušek od souseda, probehou je do dna, psací stroj a košík ze samoobsluhy s všelijakými papíry, nekradený, poctivě zaplacený. Dívají se pod koberce na podlaze, prohlížejí prostor pod sedadly, pytlík na hever, dutiny. Košík s papíry si přejí vyndat na kapotu.

– Ale v tom přece nemohou být žádné obrazy. Nevešly by se tam!

Jsem poučena. Obrazy mohou být všude, mohou být docela malé, stočené do ruličky, no přece vyříznuté, píše se o tom často v novinách, anebo mezi papíry může být nějaká zpráva, vzkaz, pozvání někam, sjednaná schůzka související s krádeží obrazů.

– Dobře.

Prohlížejí tedy všelijaké mé papíry a čtou si: „...kdežto pomýšlení, že zítra mám jít do Bartolomějské, mě otravuje. Co mně zas můžou chtít?...“ z fejetonu Ludvíka Vaculíka. A pak fejeton Mojmíra Klánského Jak jsem učil Vaculíka psát a pak fejeton Zdeňka Mlynáře Jak jsem narazil na Ludvíka Vaculíka a kterak se ho dodnes zbavit nemůžu a další fejetony.

– Co to je?, ptají se.

– No přece fejetony.

Dostávám příkaz vrátit košík na sedadlo a odjet o pět metrů dál. Čekat.

– A co světla, blinkry?, ptám se dočista hloupě.

Bez obvyklého nadšení je tedy kontroluji. Čekám. Povídají někomu něco vysílačkou. Kolem nás přejíždějí trabanty světlých barev.

Nikoho už nezajímají. Přichází pomerančová košile. Upozorňuji na to, kolik vozů přejelo. Nevěnuje mé zprávě pozornost.

– Potřebujeme s vámi ještě něco sepsat. Nemáme tu momentálně auto. Svezete mě do Čáslavi, bude to rychlejší, spěcháte přece.

Odmítám.

– Ne, to v žádném případě neudělám, nezlobte se, ale nepovezu vás.

A tak se čeká na dopravu. Zase povídají někomu něco tou vysílačkou. A pak provázena VB vjíždím do doširoka otevřeného čáslavského náměstí a na určeném místě zastavuji. Na silnici u Drobovic se už dokontrolovalo. Na vyzvání vystupuji, zamykám. Pomerančová košile natahuje ruku pro mé klíčky.

– To má snad znamenat, že mi je chcete zabavit? Tak to tedy ne, klíče neodevzdám. Na to bych od vás musela dostat pořádné potvrzení, víte!

– Vy jste ale nedůvěřivá!

– Pane, povídám, – do této chvíle vím docela jistě, že v mém trabantu není ani jeden obraz. Chci tuhle jistotu mít dál. Nečtu detektivky, ale i z těch několika málo, co znám, vím, že se může ledacos člověku podstrčit.

Jsem vyzvána, abych vstoupila do budovy...

V prvním patře jsem zavedena do místnosti, kde stojí na zadních krásný vlčák. Opírá se předníma o desku stolu a dívá se na mne upřeně. Procházím kolem do další místnosti, kde sedí u stolu v civilu muž. Pomerančová košile mu předává mé doklady a on mne konfrontuje: Jméno, datum narození, bydliště, odkud a kam jedete. Opakujeme to několikrát za sebou, všelijak zpřeházeně a stále rychleji. Obávám se, že dobře neslyší nebo si nepamatuje, když chce po mně všechno znovu. Plete místa, která udávám, a tak mu je už slabikují, a dokonce hláskují. Melu to furt kolem dokola. Pomerančová košile přichází a zase odchází někam vedle, pořád znovu a znovu a nechává za sebou ležet na stole poskládané papírky. Jen tak. Ten druhý se občas jen tak do nich koukne. Nepředstavili se. Pokouším se o to požádat. Bezvýsledně. Je to vlastně jedno.

- Jsme kriminalisté, politika nás nezajímá. Vy jste byla v televizi, co jste tam dělala?
- Redaktorku.
- A pak na Univerzitě Karlově, tam jste přednášela?
- Ne, uklízela.
- Jak to?
- Uklízela.
- Proč jste odešla z televize?
- Dostala jsem výpověď.
- To jste si nemohla najít lepší zaměstnání?
- Ne.
- Nepovídejte, diví se.
- Divím se, že se diví.
- To jste v televizi narušovala linii strany?
- Ne, řídila jsem se linií strany Dubčekovy, pak přišla linie strany Husákovy a té jsem se nehodila, tak to přece bývá, ne?
- Jsme kriminalisté, politika nás nezajímá. Kdo může potvrdit, kde jste byla v posledních čtrnácti dnech?
- Přemýšlím.
- Byla jsem tam, odkud jedu.
- Kdo to může potvrdit?
- Sousedé, snad.
- Kdo, jméno, adresu?
- Jmenuji tedy jednoho.
- Ověříme si to.
- Prosím, můžete telefonicky, spěchám.
- Uvádím číslo. Dává mi papír a tužku.
- Nakreslete mi cestu z Havlíčkova Brodu k vám.
- To nemyslíte vážně! Nikdy jsem nic takového nekreslila, neumím to.
- Nakreslete plán, abych se dostal tam, odkud jedete.
- Je to na každé mapě líp.
- Kreslete, přikazuje.

Beru papír a tužku, jedním tahem se ve vteřině dostávám klikatou čarou z jednoho konce papíru na druhý. Obracím ho a pokračuji v klikaceni. Silnice je přece samá zatačka. Na třetím papíře zase kousek klikatím a už jsem konečně na místě. Beru tuhle nesmyslnou čmáranici jako doklad pro údajnou cestu někoho, kdo má ověřit, že jsem plán nakreslila dobře a že jedu, odkud jedu. Případá mi to legrační.

– Přejde technik a provede vám kontrolu vozidla, expertizu, otisky pneumatik, dutiny a tak podobně, oznamuje. – Vaše vozidlo si mohl na tu krádež třeba i někdo vypůjčit.

– Nemohl. O tom bych musela vědět. A spěchám, už jsem vám to povídala, měla jsem být touhle dobou v Praze.

Zvyšuje hlas:

– Jako občanku našeho státu by vás mělo zajímat, aby se našly hledané cenné obrazy.

– Zajímá, ale hledejte je. Pilně a rychle. Pořád se nic neděje. A trabanty světlé barvy se v tuhle dobu bez kontroly řítí po všech státních silnicích.

Zvyšuje hlas ještě víc:

– Že vandalové ničí cenné obrazy, by vás mělo zajímat!

Opakuji:

– Hledejte je, to je vaše povinnost. Udělejte expertizu, ověřte si všechny mé údaje, ale chcete-li se mnou dál mluvit, bude lepší, když přitom nebudete zvyšovat hlas.

Omluvně mou nabídku přijímá.

– Obědváte jste?, zeptá se skoro starostlivě.

– Ne.

– Nemáte hlad?

– Mám, ale snad už přijde ten technik a já budu pokračovat v cestě. Ostatně, měla bych zavolat domů, čekali mě v půl třetí, budou mít strach.

Dovídám se, že volat Prahu v Čáslavi je velmi složité. Nejde to.

Aha.

Technik, který má dělat expertizu, však nepřichází. Čeká se. Muž

v pomerančové košili se objevuje, usedá, trousí poskládané papírky a zase někam odchází. Má asi nějaké důležité starosti. Mám pocit, že telefonuje s Prahou docela snadno. Asi mu tam povídají, co se mnou dělat. Čekám. To, co jsem chtěla, už stejně v Praze nestihnu. Pomerančová košile přichází s oznámením:

– Půjdete se mnou, budeme vás konfrontovat s jedním mužem.

– Proč?

– Je také v podezření z krádeže obrazů. Odpovídejte jen na otázky, které vám budu klást.

Vede mne do místnosti, kde sedí na židli uprostřed mladý muž. S ním je přítomen příslušník Veřejné bezpečnosti v uniformě.

– Znáte toho člověka?

– Ne, nikdy jsem ho neviděla!

– Nevezla jste ho autem?

– Ne, určitě ne.

Ještě několik takových otázek a jsem vrácena zpět. Civil se dává do hovoru. Něco jako na zkrácení dlouhé chvíle. Dovídám se o jeho cestách po světě. Byl myslím ve Švýcarech, Francii, Itálii, Západním Německu, Anglii, Rakousku a ještě jinde. Ale nebyl v Rusku. Zato byl i v Monaku. Dostáváme se do debaty o prospěšnosti cestování. Jak člověk leccos uvidí a pozná. No jo, jenže ten technik tu pořád není a hodiny letí!

– To mám ale smůlu!, myslím si nahlas.

– Proč?

– Venku je tak krásně a já se mohla opalovat. Kdybych vyjela už ráno, nemusela jsem tu tvrdnout.

– To se mýlíte, nebylo by vám to nic platné.

– Tak jsem měla jet až večer.

– Nebylo by vám to nic platné.

To mne uklidnilo. Zkrátka počkali si na mne. Neušla bych jim. Aspoň že tak!

Když jsem sama s pomerančovou košilí, ptám se:

– Co myslíte, bude to dlouho trvat?

– Já nevím, to záleží na něm.

Myslí tím Monako. A když jsem sama s tím, co byl v Monaku, ptám se stejně:

– Myslíte, že to bude dlouho trvat?

– Já už bych to měl, to záleží na něm.

A myslí tím pomerančovou košili.

Když přijde znovu pomerančová košile, rozhodnou, že se podívají do mého auta, zatím bez technika. A tak jdeme konečně zas pokračovat v hledání obrazů. Otvírám vše, co už jednou bylo otevřeno. V parku na lavičkách nás pozorují Čáslavští. Lísky s ovocem, brambory, řepa, tašky, košík s hruškami, psací stroj a košík s papíry jsou znovu na zemi, tentokrát na chodníku uprostřed města. Koberečky se opět zvedají, prohlídka je důkladnější. Docházím k závěru, že obrázky musely být strašně malinké, a mám obavu, že je nakonec budou hledat i v krabičce od sirek...

Ale ne, zas se všechno skládá zpátky, jen košík s papíry se nese do kanceláře. Znovu se čtou fejetony, list po listu se obrací a také 158 stran, které opisují z knížky Psychoanalýza a literatura, je zkoumáno.

– Ale na to pozor, prosím, nepřeházet, je to má čtrnáctidenní práce.

– Nač to píšete?

– Bývalému kolegovi.

– Co za to dostanete?

– Nevím.

– Nepovídejte, že budete psát 158 stran v tolika kopiích a nic za to! Nač si to hodnotíte?

– Tak dvě koruny za stránku.

– To je daňový únik!

– Jaký únik? Vidíte, že knížka má dvě stě stran, že tedy nemám všechno dopsáno. Až to bude dopsáno a jestli za to něco dostanu, ohlásím to na národním výboru.

Probírají se v papírech dál, dopisy, složenky, mé přiznání k invalidnímu důchodu, vše se kontroluje, jestli tam náhodou není nějaký vzkaz nebo zpráva, která by vedla na stopu ztracených obrazů.

– Jak můžete být živa z toho důchodu?

– Na mou mrkev a tvaroh to stačí. Mám dietu.

Konečně je vše probráno a uloženo zpátky. Košík s papíry je zase urovnaný na stole. Pomerančová košile mi zničehožnic oznamuje, že mám vedle tu Prahu, co jsem chtěla. Nejde to přepojit. Jsem tedy vedena zas kolem vlčáka, opřeného předníma o desku stolu, k telefonu. Dovídám se po pěti minutách, že se spojení nepovedlo. Jsem dirigována zpět. U mého košíku s papíry stojí neznámý uniformovaný člověk. Je tu jen jakoby mimochodem, hned odchází. Asi ten trik s telefonem využili, aby se do košíku mohli podívat ještě v mé nepřítomnosti. Jsem přece tak nedůvěřivá! Stále se čeká na technika a expertizu. Pomerančová košile mi po chvíli přijde oznámit, že se na místě krádeže našel i útržek dopisu psaného strojem, nějaké Evě. Nevěnuji tomu pozornost. Ten, co byl v Monaku, listuje v knížce.

– Co to máte?, ptám se pro změnu já.

– Soudní lékařství. Jsme přece kriminalisté, politika nás nezajímá.

To říká už asi podesáté a začne vyprávět hrůzné historky.

– To nechci slyšet ani vidět, nemám to ráda. Mám radši pohádky. Aby dobro zvítězilo nad zlem, v knížkách i v životě. Že to můžete číst!

– Vy nepíšete dopisy na stroji?, vrací se ke svému pomerančová košile.

– Píšu. Píšu na stroji všechno, jsem bývalá redaktorka.

– Ale vy byste přece nebyla tak hloupá a nenechávala na místě činu útržek dopisu, napovídá mi.

– Ne, to bych nebyla.

– Ale přece jen myslím, že byste nám měla na tom vašem stroji napsat pár vět, aby se vyloučilo podezření, že útržek byl váš. Ne-reagují. Už mě to nebaví. Co si ještě vymyslí! Je pět hodin a já tu čučím. Technik nikde, obrazy se pořádně nehledají, expertiza není ani započata, pojedou do Prahy zřejmě až večer. Mlčím.

– Napíšete nám na stroji něco. Pojdte do vozu.

Vstávám. Odnáším s sebou dvakrát a možná třikrát prohledaný košík s papíry do auta. Chodí rádi do mého auta. Pokolikáté už.

– Tak mi dejte kus papíru a řekněte, co mám napsat, povídám.
– Ale ono to není zrovna moc vhodné psát na stroji v autě na náměstí, rozhoduje se náhle pomerančová košile. – Vezmeme stroj nahoru.

Vracíme se kolem vlčáka, ale už do jiné místnosti, tam v té se prý totiž právě bude bourat zeď. V kanceláři usedá za stroj sám, a než založí papír, utrousí poznámku k muži z Monaka:

– To mám psát, jak oni to chtějí, vid! Dostali bychom vynadáno.

A píše. Každé písmenko čtyři úhozy, také čárka, tečka, vykřičník, pěkně po řadě klávesnice. Tohle by se opravdu v autě na náměstí předvádět nedalo. Pak papír vyndá a chce, abych ho podepsala. Kromě zkoušky je tam i věta, že stroj je můj a že jsem ho ke zkoušce poskytla na vlastní žádost.

– To není pravda, říkám a hned také škrtám „na vlastní žádost“. V originále i v kopii.

– Vy jste tak opatrná!

– Mám ráda přesnost. Vy jste chtěl ten stroj přinést, mě by to ve snu nenapadlo. Tohle se dělalo v Praze loni při domovních prohlídkách.

– Copak v Praze byly nějaké domovní prohlídky?, překvapeně se ptá Monako.

– No snad mi nechcete tvrdit, že o tom slyšíte ode mne poprvé!

Na stěně naproti koukám na Fučíka a ze zdi na mne kouká kromě jiného i sám Dzeržinskij. Pomerančová košile teď navíc chodí často také k oknu, jako když někoho čeká nebo vyhlíží. Před okny je i můj trabant. Ale já na něj nevidím. Kdoví co se s ním zatím děje! Znovu dotaz, zda nemám hlad.

– Mám, ale dovedu se přemoct. Konečně, proč už nejde ten technik!...

Dostává se mi podivné odpovědi. Měla bych se prý najíst, možná, že trabant zůstane v Čáslavi a mne odvezou do Prahy a pak zas přivezou. To by tak scházelo! Že by si pro mne přijeli až z Prahy?

– Vy jste ale klidná.

– A proč bych nebyla? Obrazy nemám a je to už fuk. Je šest, stejně už nic nepořídím.

– Věřím vám na devadesát devět procent, říká ten z Monaka, – že s těmi obrazy nemáte nic společného. Ale to jedno procento, paní Bednářová... víte, důvěřuj, ale prověřuj!

Čekám. Nemám co dělat. Rovnám si kabelku. Vykládám na stůl všechny své věci. A zas je před nimi skládám zpět. Zůstávám v místnosti s tím, co byl v Monaku. Povídá, že je kriminalista a politika že ho nezajímá.

– Kdo je to ten Vaculík?, ptá se.

– Spisovatel.

– A vždyť jste říkala, že ho znáte z redakce.

– No nejdřív byl redaktor a pak spisovatel.

– No jo, tak to byl jen redaktor! To Drda, ten byl hned od začátku spisovatel!

– A ti, co píší fejetony, těm nic nevydávají?

– Ne.

Povídá, že v šedesátém osmém nebyl v Československu. A Čáslav že je malé město, že to není jako Praha. A že jsem přece mohla dělat něco jiného než uklízet. A že byla přece spousta pomýlených. A že udělali a dělají prohlášení. Říkám, že to nemám v úmyslu. Ztišuje hlas a napomíná mne, abych mluvila tišeji, že jako povídáme o choulostivých věcech, které nemusí tam někdo vedle slyšet.

– Proč, co povídám já, za tím si stojím, říkám stejně hlasitě.

Pochvaluje si Dietlovo seriály. Domnívá se však, že je nepíše sám. Prý mu asi pomáhají jiní. Možná že ti, co dostali v televizi a jinde výpověď.

Nic o tom nevím.

Povídá, že má dvě maturity. Strojní a všeobecnou.

– To je dobře, že si zvyšujete kvalifikaci. Na takové náročné povolání, co máte vy, musí být člověk vzdělaný. Já bych to dělat nechtěla. Ani za nic, povídám.

Říká, že byl na štíru s „i“. Přiznávám, že já zas s matematikou. Jsme

„jako“ kamarádi. Svěřuje mi, že lidi nemají rádi příslušníky. Říkám mu, že co povídají lidi, není směrodatné. Směrodatné je jen vlastní svědomí. Aby člověk mohl usínat denně s pocitem, že nikomu neublíží, to je hlavní! Chci odejít na klozet. Jsem doprovázena až ke dveřím. V sedm přichází technik. Konečně! Prohlíží trabanta odborně ze všech stran zevnitř i zvenčí, prosvěcuje dutiny, snímá otisky pneumatik. To se natře jedna po druhé válečkem s nějakou extra barvou a pak se auto zatlačí, aby každá pneumatika dojela na zvláštní papír. Tlačím, pomáhám, čáslavské náměstí je už potmě prázdné. Technik slibuje, že za hodinku nebo dvě zavolá, jak expertiza dopadla.

– Propána, to bude až v devět. A já tak nerada jezdím v noci!

– Proč?

– Bojím se.

– To by vás mohlo stát řidičák!

– Jak to?

– No, kdo se obává, že v noci nezvládne vozidlo...

– Ale já se bojím, že třeba píchnu, a co pak, na pusté silnici!

– Nemáte hlad?

– Mám, ale umím se zapřít. Stejně mám dietu a to tady nedostanu.

Povídáme si o mých nemocech a lécích. O játrech, slinivce, medu a prednisonu. Zajímají je. Mě to ale nebaví. Zjišťuji, že hlad vlastně mají hlavně oni.

– Proč jste to neřekli, jděte se najíst, já tu počkám, máte všechny mé doklady, nic se nemůže stát. Vedle je přece váš kolega.

– To nejde. Samotnou vás tu nechat nemůžeme.

– Prosím vás, proč?

– Co kdybyste nám tu spáchala sebevraždu?

– Já?, směju se, – no to je fór, proč bych to dělala? Vy jste legrační! Tak co mám udělat? Nechci nikoho trápit hladem.

– Jít s námi, přes náměstí k Bílému koni.

Jdeme. Hledá se vhodné místo. Personál má pro mne připravit dietu a můj dvojnásobný doprovod si dává něco jako biftek. A k tomu pivo.

– Chcete taky pivo?, ptají se mne.

– Ne.

To měla být asi léčka, uvažuji pro sebe. Dali by mi pivo, abych nemohla jet dál. Jsem přece řidička a chci jet do Prahy. Nebo počítají skutečně s tím, že budu někým odvezena? Nebo je snad v plánu, že mám zůstat v Čáslavi až do rána? Ani jedna z těch eventualit se mi nelíbí, a proto se dám do jídla. Kdoví co mne čeká! Mám porci jak pro dřevorubce a všímám si, že můj doprovod dostává na talířích takové malé upražené nic. Že by personál? Nevím, ale dělá mi dobře ta myšlenka, že mi taky dneska někdo přeje. Povídá se o obrazech.

– Vidíte ten obraz, paní Bednářová? To je rytina, že?

– To je obyčejná reprodukce. To poznám. A taky poznám olej, říkám bez uzardění.

Vracíme se. Expertiza ještě není hotova. Pomerančová košile píše na stroji zprávu z dnešního dne. Zpráva je mi pak předložena ke čtení a podepsání. Je to zápis o tom, že jsem byla zadržena jako podezřelá z krádeže obrazů u Drobovic se svým vozem poznávací značky 63-15. Je to i zápis o prohlídce mého trabanta. Dočetla jsem, ale odmítám podepsat. I když je noc na krku, nesouhlasím a nepodepíšu, i kdybych se odtud neměla hnout. Co to je za údaje: „v autě převážela větší množství ovoce a zeleniny...“ Chci to přesně. Je toho všeho vsudy pětadvacet kilo a můžeme to zvážít.

– Ten zápis budete posílat dál a pak si někdo bude ještě myslet, že snad obchoduji s ovocem. A co znamená tohle: „Dále v autě převážela větší množství na stroji psaných povídek, které prepisuje...“ Můžeme to spočítat na kusy. Dojdu znovu pro košík a papíry. Větší množství nic neurčuje. Nejde o povídky, ale fejetony. Nic nepřepisují kromě studie o psychoanalýze, ještě by to vypadalo, že snad něco rozmnožují.

– Vy jste tak opatrná, říkají znovu.

– Ve svém společenském postavení si nemohu dovolit takovéhle nepřesnosti. A co ten výčet jmen autorů fejetonů? Hledáte snad přece obrazy. Ty nemám a to je důležité.

Sepisuje se nový zápis, stručnější, věcnější, přesnější. Ten podepisuji.

Ale pak se znovu čeká. Kdoví nač. Prý na výsledek expertizy. Je už

deset hodin. Je to jako zlý sen. Ale dovidám se mnoho pozoruhodného: jak Američané nemají žádné hrady a zámky, a proto od našich lidí nakupují starožitnosti. A naši lidé je klidně vyvážejí. Kradou obrazy a tak. To nedělá jeden člověk, to jsou celé gangy. Jeden to vyřízne a předá druhému, až se to dostane za hranice. Milionové ztráty! Památkáři se rozčilují, že to VB nehlídá.

– A proč se tak cenné věci opravdu nehlídají? Proč u nich nejsou poplašná zařízení, jako v každé větší samoobsluze?, ptám se. – I můj trabant se dá zamknout u volantu.

– To vám vylomím raz dva.

Vida, a já si na tom zakládala.

Taky jsem nevěděla, že pan Jelínek prodal po válce jednomu Američanovi celý Karlštejn. No žasnu!

– Je to vůbec možný?

Ten z Monaka mi vypravuje podrobnosti.

– To jsou věci! A Hradčana nám nikdo ještě neprodal?

– Ne.

– Já vám řeknu, ty lidi mají nápady!

Ten z Monaka si prohlíží své ruce. Svě mozoly. Staví skleník.

– Jé, vypravujte mi, jak se staví skleník.

Vypravuje. Má rád jalovec a túje a ve skleníku mu rostou i melouny!

Pomerančová košile stále pendluje mezi telefonem a námi. Stále na něco čeká. Já už jsem smířena se vším. V jedenáct hodin sedíme a já koukám, že se oba drží, aby neusnuli. Ten z Monaka mi čte myšlenky:

– Teď to vypadá, paní Bednářová, jako byste hlídala vy nás.

– Ono to asi všechno bude jinak. Já budu asi na takovém seznamu lidí, kterým, jak bych to řekla, není režim nakloněn, víte!, povídám.

– Vy myslíte, že jste v nějakém seznamu?

– Vy jste také v nějakém seznamu, jenže to bude určitě jiný seznam, než na kterém jsem já. No a jak telefonujete s Prahou, protože vy určitě telefonujete s Prahou, tak oni se podívají do toho seznamu

s mým jménem a říkají si, ta může klidně počkat, jen ať si počká, jen ať dostane trochu za vyučenou. No a vy tím pádem tu chudáci musíte počkat se mnou.

Na čáslavské věži bije zrovna půlnoc. To je hrůza, sedím tu už víc než deset hodin.

Přichází muž v uniformě a volá pomerančovou košili k telefonu. V 0.10 hod. se pomerančová košile vrací s otázkou:

- Modlila jste se hodně?
- Proč?
- Můžete odjet domů.
- Že jsme s vámi jednali slušně?
- Ano.
- To víte, kdybyste vezla volební letáky, tak by to bylo jiné.

Dostávám konečně zpět své doklady.

Za několik minut startuji a frčím na Prahu. Tak jsem aspoň poznala, jak to vypadá, když se hledají obrazy. No a v 1.30 jsem doma.

13. 10. 1976

